

Και τὸ ἄγλαν τὴ σκόνη, ποὺ τὸ σκέπαζε τὰ μάτια,
γὰ νὰ δῆ ξανὰ τῆς φέσταις, τῆς κββαλλοῦρας τῆς
τῆ σπῆλιξ, τοὺς σπιρουάντους,
καὶ τοὺς ῥήτορας τοῦ κράτους,
ποὺ δὲν παύουν νὰ μὲς λένε τῆς παλιαῖς τῆς ἀναγούλας,
τῆς γνωστῆς καὶ πρὸ Χριστοῦ,
γὰ τὸς δούλους ἀδελφούς μας, καὶ πρὸ πάντων γὰ τῆς
τοῦ σπαθῆτος τοῦ γνωστοῦ. [δουλαίς]

Ὁ Δόξα σὺ μὲ τὸ φερόν,
Δόξα μὲ τὸ σπιροῦνι,
ἴπες μου ποὺ ἄρῃκες τὸ νερό,
ποὺ ἄρῃκες τὸ σπυροῦνι;

Μὴν τὰ ῥωτᾷς, κύρ Φασουλῆ,
γὰ αὐτὸ μ' ἐρώτησαν πολλοί.

Κάνα τὸ δάκρυ μου νερό, τὸ δάκρυ μου σκαποῦνι...
καὶ τώρα πῆμε ἴσθ Βουλῆ ν' ἀκούσαμε τὸν Δούνη.

Π. — Στρώσε λοιπὸν τὴ ράχη σου γὰ νὰ τῆς φῆς, ψωρίτη,
ποὺ θέλεις νὰ γενῆς καὶ σὺ μοντέλο Τραπεζίτη.

Ὁ γέρο Στρατηλάτης
κι' ὁ Κόντης ὁ Κορδαῖος.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε...

Ντελ. — Μὴ μοῦ τὸ λὲς ἐμένα,
κι' ἂν ἤμουν νεώτερος, βελκίως σὺν καὶ σὲν
εἰς τοὺς χοροὺς θὰ πῆγαυον τὸν μετμηρισμένον
μὲ φρεκ νεοκομμένον,
καὶ τῆς στιγμῆς λουστρίνι,
καὶ θῆζον φηγυρίνι.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε...

Ντελ. — Τὰ λόγια σου μὴ χάνης,
κι' ἐγὼμ' ἐκείνος ὁ νταῆς καὶ λιγερός τοσπάνης,
ποῦνε τὰ γίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσια γίδια,
κι' ἐπαίξω μὲς ἴσθ γέριου τὸν κωφετὰ λεπιδίξ.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, καὶ τώρα, μὲ τὸν Ἄγιο,
δὲν ἔχεις πᾶν κωφετῶνι,

Ντελ. — Σὺν τὴν λαμπάδα στέκομαι καὶ μοῦ βροστοῦν τὰ
καὶ ὁ σποικ μ'ἔδω κερύσκα, [κότσα,
ἀφηνάξουν τῆλογο, κλωστοῦν τὰ χαλιναῖρα,
καὶ θρωματίζουιν κάγια καὶ σπᾶζουιν φανάρια,
κι' ἀρούς περὶ τὸ στόμα των, σπιδοβολεῖ τὸ μάτι,
σὺν νὰ γνωρίζουιν πὺς τραβοῦν τὸν γέρο Στρατηλάτη.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε χωρὶς κωφὸν νὰ χάνης.

Ντελ. — Τὸν Χάμλετ σὲ παρακλῶ σ' ἐμένα μὴν τὸν κώνης.

ἴσθ μοναστήρι σὺ νὰ πῆς, τοῦ κωφραλοῦ τζήρι,

προτοῦ νὰ μάθης ἀπὸ μὲ πὺς τρέβου τὸ πιπέρι.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, κειθίβασε τιντῆξ,

καὶ τᾶρακά σου σκουρίσαν, δὲν πᾶνουν φωτιᾶ.

Ντελ. — Κι' ἂν τᾶρακά μου σκουρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

Ντελ. — Ἐσὺ ν' ἀνοίξης ἔκρηπε χοροδιδασκαλετο.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, καμῆμε Θεοδωράκη.

Ντελ. — Ἐσὺ νὰ πῆς αὐθιμερὸν εἰς τὴν Μονὴν Πετραῖα,

ἀλλὰ κι' ἐκείνον τὸν μουγγό, χωρὶς νὰ τοῦ μιλῆσω,

ἴσθων Καλοδούτων τὴν Μονὴν σκαποῦνι νὰ τὸν κλεισῶ.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε καὶ δὲς μας τὴν εὐχὴ σου.

Ντελ. — Σὺ νὰ γενῆς κηλόγορος ν' ἀγάπησῃ τὴν ψυχὴν σου,

κι' ἄρῃ ἐμένα τῆς Βουλῆς τὰ γέμειξ νὰ κρατῶ,

γὰ τὸς θεσοῦς νὰ μάγωμαι κι' εὐθύνας νὰ ζητῶ.

Σ' ἐμένα μὴν τὰ λὲς αὐτὰ, καὶ δὲς πὺς κωφροῦμαι!

μὲ τὴν παρλάτα τῶν θεσῶν ἴσθ βῆμα ζημεροῦμαι.

Κωφροῦμαι μὲ ρουχαλιτὰ πολλοὶ νεώτεροί μου,

κι' ἐγὼ κωφός ἀγρυνός δὲν χάνω τὸ μπουρί μου,

βαζῶ φωτιᾶ ἴσθ μηχανῆ, ἴσθ γλῶσσα μου κωφουλαῖ,

κι' εἶμαι ἴσθ βῆμα τῆς Βουλῆς Ἀγγερινός καὶ Πούλια.

Εἶδες πὺς σοῦ τὸν ἔκανα κι' ἐκείνον τὸν Στεφάνου,

κι' αὐτοῦς, ποὺ σώνει καὶ καλὰ

θέλου σ' ἐμένα—τί μαλακί!—

νὰ ρίζουιν τὸν πόλεμο, ποῦκακα τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ἔπειτα γυροῦεις, Κόντη, νὰ φορέσω κωφὸν ῥάσο

καὶ τὰ ῥεστα τῆς ζωῆς μου κωφός νὰ τὰ περάσω,

μήπως ἔτσι καταφέρῃς ἐναντίον τῶν θεσῶν

νὰ τοὺς πάρης ὡς ἴσθ Πάσχα τὸν Προϋπολογισμὸν.

Ὅμως τοῦτο τὸ λουκοῦμι, κύριέ μοι, δὲν τὸ χάδευσ,

καὶ μὴ σφίγγεσαι κι' ἀνάβεις.

Φαρδομάνικα δὲν βάζω, δὲν σοῦ κάνα τὸ χατήρι...

Θεοτ. — Φιναιλέντε σοῦ φωνάζω πῆγαινε εἰς μοναστήρι

νὰ περᾶσης ἐκεῖ πέρα τῶν Παθῶν τὴν ἐδομάδα.

Ντελ. — Τώρα φάινονται πρὸ νεὺς κι' ἐκοφῶ καὶ τὴν σουμάδα.

Τώρα βρισκομαι μὲς ἴσθ ἄθος τῆς λευκῆς τῆς ἡλικίας

μὲ τὴν χέρι καὶ τὴν δρόσον ἀνθισμένης ἀκκίνας.

Θεοτ. — Πῆγαινε εἰς μοναστήρι καὶ παρῆτα τὸ Κορδόνι.

Ντελ. — Ποιός; ἐγὼ εἰς μοναστήρι;... τὸ φρεσὶ καὶ δὲν κω-

φροῦμαι.

Σὺ νὰ πῆς μὲ τὸν μουγγό κι' ὅσους μὲ τοὺς δρόσας πᾶν,

ἐγὼ πᾶν ἴσθους χοροὺς νὰ χορῆσω παντεσπάν.

Καλλιφρονά θανά,
ποῦ κόσμος δὲν ποῖν.

Ἐσεῖς τῆς ντόπιας ἀρχοντῆς περῆσαν παιδιᾶ

τὸν Ἀθηναῖο κλάψετε μὲ τὴ χρυσὴ καρδίξ,

τὸν ἴσου, τὸν ἄκακο, τὸν ἀγαθὸ Μικελῆ,

ποῦνε καὶ ἴσθ κεντρίσματα ψυχῆς ἀγόλου μέλι.

Οἱ τίτλοι δὲν τὸν ἠθάμωσαν, μήτε τᾶρχοντολόγια,

δὲν ἄνθισαν ἴσθ γέλιου τὸν φαρμακωμένον λόγια,

καὶ λάτρη τῆς Ἀθῆνας τοῦ τῆς πρώτης, τῆς παλιᾶς,

ἴσθ κι' αὐτοῦς γιὰ σύμβολο τὸν κλώνο τῆς ἐλπίξ.

Δὲν δρωστοεφανώθηκε μὲ τὴν πολιτικῆ,

μὲ τὴν τιμῆ τοῦ ῥολοῦ παρθένου καὶ λευκῆ,

κι' ἐκείνης ὅπου σήμερ εἶμαι μονάξ' αὐτὸ

δὲν ἔβει κι' ἄλλο στόλιμα τοῦ τᾶρου περᾶτό.